

# FOAIA POPORULUI

Organul partidului național-țărănesc.

<p><b>Prețul gazetei :</b></p> <p>Pe an . . . . . 15 cor.</p> <p>Pe jumătate de an . . . . . 8 „</p> <p>Pentru străinătate . . . . . 20 „</p>	<p><b>Redacția și administrația :</b></p> <p><b>Cernăuți, strada Dominicului 16A</b></p> <p><b>Apare în fiecare Duminică.</b></p>	<p><b>Inseratele :</b></p> <p>Un rând petit odată . . . 40 bani</p> <p>De două ori . . . . . 70 „</p> <p>De trei ori . . . . . 100 „</p> <p>Un număr costă 30 bani.</p>
---	---	---

## Arăți și semănați !

Se poate zice, că cea dintăiu condiție a izbândeii este o voință neclintită, în totdeauna gata de a urma lupta, până când cer împrejurările. Dacă vrem să ieșim biruitori, trebuie să ne știm stăpâni nervii, să facem față tuturor încercărilor și să nu ne lăsăm nici abătuți de întâmplări trecătoare, nici răpiți de succese secerate ici-colea. Nici răbdare, nici neîncredere oarbă și greoaie, nici frică. Puterea noastră va trebui mereu încordată spre scopul măreț. Starea morală a unui popor este chemată să ducă cel mai însemnat rol într'un război.

Voința unui popor este formată din suma voințelor tuturor: este munca comună, la care trebuie să lucreze toată lumea. Pentru ca națiunea să rămâie răbdurie și neclintită în hotărârile sale, trebuie să fie susținută de noi de toți, să ne sprijinim unii pe alții, să ne încredem unul într'altul prin cuvinte și pilde. Astfel, dând și primind fiecare la rândul său, vor crește nizuințele și hotărârile atârnatore de puterea mulă a tuturor.

Cei rămași acasă vor ajuta izbânda, pentru că vor munci la starea morală de care atârână izbânda. Trebuie să luptăm înșine împotriva noastră, împotriva nervilor și a soartei, care amenință temelia patriei noastre: în același timp trebuie să luptăm împotriva slăbiciunilor altora. Trebuie să stărpim nemulțămirea, dacă s'ar ivi în rândurile noastre, pentru a trezi și întări tăria sufletească atât la noi, cât și la tovarășii noștri. Nu trăim ca și în

timp de pace; suntem răspunzători de simțemintele cari ne încearcă, și mai mult încă de cea ce spunem. Dacă am grăi o vorbă de descurajare, slăbim îndrăzneala în jurul nostru.

Această voință de luptă trebuie să se înfățișeze sub forma răbdării de a suporta suferințele și îngrijorările războiului.

Se știe prea bine, cât de mult atârână izbânda nu numai de noroc, ci și de numărul de arme, tunuri, mitraliere. Astfel, toți cei cari pot munci la fabricarea lor, trebuie să o facă fără șovăire, așa cum soldații noștri își varsă fără șovăire sângele.

Pentru a îndeplini cheltuelile războiului trebuiesc parale, pe cari le vom avea prin reducerea cheltuelilor noastre. Economia se impune astăzi ca o datorie patriotică, asupra căreia mereu trebuie să ne atragem atenția.

Armata cere milioane de muncitori de tot soiul, a căror lipsă poate să tulbure viața națională. Cei rămași trebuie să-și dea silința să înlocuiască pe cei cari lipsesc, urmând lucrul lor obișnuit. Într'un cuvânt, fiecare dintre noi are să-și ia partea activă din război, fiecare după mijloacele sale. Credința nu se susține decât muncind.

Dușmanii noștri, cari cu puterea armelor nu ne-au putut doborî, nădăduesc, că foamea ne va sili, să închinăm steagurile și să ne dăm învinși. În nădejdea aceasta au fost ei până acuma înșelați și nici pe viitor nu vor reuși cu arma aceasta, care acuma începe a se îndrepta înotriva lor în urma războiului submarinelor, care nimicesc sute de corăbii ce au

menirea să aducă pe mare grâne pentru Anglia, Franța și Italia. Ca să putem însă întimpina și noi toate greutatele cu hrana de toate zilele, trebuie să încordăm toate puterile noastre la lucrarea pământului. Fiecare bucată de pământ trebuie arată și semănată. Dacă n'ați isprăvit cu aratul astă toamnă, la primăvară trebuie făcut fără întârziere.

Prin o ordinațiune a ministeriului de agricultură din 31 Ianuarie 1918 fiecare gospodar e ținut, să are și să samene la primăvară tot locul ce a rămas neșemănat la toamnă. Dacă într'o gospodărie nu se poate face arătura la timp fie din cauza că stăpânul și feciorii săi au fost chemați la oaste fie din cauza lipsei de acarete sau cai ori boi, comisiunea ce se va înființa în fiecare comună, are datoria, să ajute. Comisiunea aceasta are să grijească de lucrători și de toate ce lipsesc unei gospodării la lucrarea câmpului. Fiecare locuitor din comună este la porunca comisiunii ținut să ajute altor gospodării, întrucât va fi sfârșit lucrările în gospodăria sa.

Aceia cari nu vor urma întocmai poruncile acestei ordinațiuni pot fi pedepsiți cu o amendă până la 5000 coroane sau până la două luni închisoare. Din mărimea pedepselor acestora puteți vedea câtă însemnată pune stăpânirea pe lucrarea pământului. Grijiți deci, să vă faceți datoria!

Cei ce se luptă pe câmpul de război primesc medalii pentru purtarea lor vitejească. Autoritățile vor controla pe toți de acasă, ca să cunoască numele acelor oameni vrednici, cari își

îndeplinesc datorințele cu credință și fără cârtire. Numele lor va fi însemnat ca o pildă vie și vrednică de urmat, ca și fiii fiilor noștri să le binecuvinte amintirea. Rugăm, prin urmare, pe cei rămași acasă, pe femei și pe copii: umăr la umăr și cu dragoste frățească ajutați-vă, ca lucrările de primăvară să fie isprăvite cinstit. E vorbă de pânea noastră cea de toate zilele, de binele obștei și de soarta patriei noastre iubite.

La muncă deci cu toții!

## Cuvântarea

deputatului *Aurel Onciul* în ședința sfatului împărătesc din 19 Decembrie 1917.

(Urmare și fine.)

Și mai favorabilă este situația ce se atinge de România. Dinastia de acolo, care și mai înainte n'a prins rădăcini în țeară, și-a pierdut rostul prin războiul nenorocit, iar ce privește poporul, adevăratul popor românesc, țărănimea, se usucă de dorul de a sfărma odată jugul ciocoimii de viță străină, sub care geme de veacuri, și-e gata orișicând, ca să scape de năpasta aceasta, să se închine Împăratului, care singur îi poate da libertate și pământ. Acuma și intelectualii șovinistici de la București, sub povara vremii, s'au împăcat cu gândul de a se alătura monarhiei, și chiar primul-ministru Brătianu — se zice — să se fi lepădat de Rege și să se plece spre Austria. Sunt deci date toate premisele pentru alipirea României și pentru alegerea Împăratului de Rege al României, deci pentru o unire personală. Puterile centrale nu au decât să procure țărânului român libertatea mișcării față de tiranii săi de acuma.

Rezolvându-se însă în modul acesta chestia sârbească și cea românească, se descurcă și chestia polonă. Din punct de vedere al unei uniri personale, chestia polonă este complicată prin faptul, că vin în vedere două state învecinate, având atât Austria, cât și Prusia teritorii polone. Concurența aceasta se poate înlătura, îndată ce Împăratul Austriei obține Sârbia și devine Rege al României, pentru că el în cazul acesta are puțină de a rezigna de voie, fără a fi recompensat cu coroana polonă, la Galiția, cedând partea ei polonă din apus regatului

Poloniei, iar partea ucraină din răsărit republicei Ucrainei, în schimb cu Besarabia românească ce ar avea să se alipească României, încât s'ar face cu puțință și unirea națională a Ucrainilor. Dacă însă se cedează Poloniei partea polonă a Galiției, nu mai există nici un motiv de a face o unire personală între monarhie și Polonia. Căci toate celelalte momente impun alăturarea Poloniei la vecina Prusie, locuită și ea în parte de Poloni. Căci în privința geografică, Polonia nu se ține de teritoriul monarhiei, ci este situată excentric. În privința militară, frontiera ei este astfel de întinsă și de deschisă, că noi cu puterile noastre nu suntem în stare să o apărăm față de o Rusie nou organizată; apărându-o totuși, nu am apăra Austria sau Ungaria, ci Prusia de Ost. Și asta nu-i chiemarea popoarelor din Austro-Ungaria, nici Prusia nu are lipsă de un astfel de serviciu; ea și-l face însăși mult mai bine. În privința economică, Polonia nu gravitează spre monarhie. Râurile ei, de alungul cărora merg căile comerțului, nu curg spre noi, ci în direcțiune opusă, spre Prusia. În privința națională, Polonii nu ar avea ce căuta mai mult la noi, pentru că nu ar mai fi Poloni în Împărăție, pentru aceea însă o mulțime în Prusia, de carea ei, sub împrejurările reale, nu se pot desface. Având acelaș cap cu ceilalți Poloni, ei desigur ar duce-o mai bine. În privința politică în urmă, Polonia nu încapă în sfera noastră, ci în cea a Prusiei, și-i avizată la sprijinul ei. Pentru noi Polonia este o lume străină. Ce-i dincole de Cârpați, nu se mai ține de noi; moșia noastră firească este valea Dunării. De aceia nici nu putem aduce folos Poloniei. Numai Regele Prusiei ca Rege al Poloniei-o combinațiune analogă a Poloniei cu Saxonia a existat deja în istorie-este în stare a găsi un modus vivendi pentru sudiții săi poloni din Prusia și de a înlătura astfel fricțiunea între Polonia și Prusia. Numai Prusia poate da Polonilor un port franc în Danzig și le deschide astfel drumul la marea liberă, fără de care economia lor nu poate trăi. Toate aceste nu le poate face Împăratul Austriei, și de aceea soluțiunea boruso-polonă este mult mai bună decât cea austro-polonă.

Adevărat că rânduiala aceasta nu se poate face cu silă. Popoarele nu se mai lasă ultragiate. În cazul extrem, cum am amintit, este permis cel mult a pleca minoritatea sub majoritate, ca la Slavii de sud. Numai alipirea de voie este cu puțință. Dară în cazul acesta popoarelor trebuie să li se deie și libertatea, de a-și croi soarta după voia lor. Și libertatea aceasta nu o au de pildă Românii. Dacă li s'ar da, ei, sub referințele de astăzi, de sigur că s'ar alătura de voie monarhiei și ar alege de Rege pe Împăratul. Ce se atinge de Poloni, ei au învățat minte în școala unei suferințe grele de 150 de ani și fără îndoială vor fi gata a face de voie ceea ce dictează împrejurările politice.

Resultatul aranjamentului expus ar fi consolidarea trainică a Sud-Estului Europei, respectarea autonomiei popoarelor, și, considerând faptul, că atât Germania, cât și Austria și Rusia profită, încheierea unei păci cu toate semnele caracteristice ale unui compromis.

A atrage atențiunea domnului ministru de externe asupra șirului de față de idei, a fost scopul cuvintelor mele, cari am trebuit să le rostesc aice, deoarece parlamentul austriac este în prezent singura tribună pentru o declarațiune românească francă. Rog pe Excelența sa, să citească protocolul stenografic, să se informeze despre dorințele românești și să le iaie cu sine la Brest-Litowsk, ca în caz de trebuință să se razime în ele și să încerce realizarea lor. În speranța aceasta, noi Românii îi dorim drum bun și deplin succes. (Aplauze prelungite).

## Străinătate.

Într'una din zilele lui Mai mă primblam prin cel mai mare parc al unui oraș din vest. Era frumos afară de-ți râdea sufletul de bucurie și o lume întreagă venise ca și mine să soarbe o gură de aer proaspăt și s'o încălzească câteva raze de soare. Natura împarte doar frumosul și binele ei de-opotrivă între toți muritorii de rând.

Cutreieram aleiele în lung și'n lat și mă uitam la lumea gălăgioasă. Fiecare se bucura de viața lui proprie.

Pe-o bancă nu departe de mine sta, parecă singur pe lumea aceasta nevăzut de nime, o umbră de om, c'o față palidă cu ochii supti, cu privirea ațintită spre albastrul ceriului. Trăia în juru-i singur. Nu vedea pe nime, nimic nu-l interesa, doar aerul curat îi făcea bine, de ceilalți nu-i păsa. Mi se făcuse milă de dânsul și mă uitam mereu la fața chinuită. Oare ce gândea mereu așa de adâncit, ce-i rodea sufletul de'ntr'ea așa de rugător puterea de sus, care ținea lumea ast' păcătoasă în cârma ei? Aș fi vrut să-i pătrund în suflet, să-i desleg gândurile ascunse, să-i spun câteva vorbe bune, ca să-i scot un zimbet de pe buzele încleștate. Învărti de câteva ori ochii prin jurul lui și cum simți că-mi pironesc așa de aspru privirile cătră dânsul, se sculă și se duse. Se temea parecă de ochi, care-l avorbesc. Am căutat să-l aflui prin mulțime, dar nu mai era. M'am dus. Pe drum, gândindu-mă la una, alta, îmi venia mereu chipul necunoscutului în memorie și-l vedeam cum pășește încet undeva pe-o stradă murdară, unde n'ajunge lumină de soare și locuiește într'o odăiță scundă, umedă de tot, care-i omoară sănătatea. Îmi venea ciudat, că un om, care-l văd pentru prima dată să facă o astfel de impresie asupra mea.

Am intrat într'o grădină unde era muzică. Măiestrul capelei cânta parecă mai frumos ca'n alte seri, undele vioarei umpleau grădina de-un aer solemn, dar pe mine mă chinuiau. Mă gândeam la nedreptatea omenească. Unii, trăiesc în belșug, în petreceri la muzică și nu mai ies din voie bună nici ziua nici noaptea, iar alții își târăiesc zilele, prea lungi pentru viața lor chinuită prin taverne murdare, sorb aer plin de microbi, se sting cu zile. Iar dacă au avut unde vre-un prieten, de-aceia care-i țezi numai de departe, după ce s'au stins dacă s'a pierdut în el ceva scump pentru omenime, el îi pune cununi de laur pe mormânt și vine poate zilnic și se uită la țărâna încă proaspătă poate are lipsă de dânsul. Prea târziu totdeauna. Câte vieți de acestea nu se sting departe, în străini ducând dorul de pământul unde s'au născut și afurisind momentul în care l-au părăsit să nu-l mai poată vedea.

Trecuseră câteva zile și uitasem aproape de primblarea din parc și de chipul necunoscutului.

Într'o sară mă'ntrorseam obosit acasă, și treceam cu capul greoi de gânduri pe străzi întuneric. La un colț când să trec înainte aud un geamăt lung și dureros. Măintorc repede și ce văd, e omul care-l văzusem în parc. Era galbăn la față, ca leșinat și se ținea de zid. Cerc degrabă să-l ridic și-l întreb unde locuiește. Îmi numi o stradă necunoscută. L-am dus, sprijinindu-se încet de mine, acolo, unde văzusem când mă frământam în gânduri că locuiește. Știussem parecă, că aceia-i lumea lui. L-am ajutat să suie niște frânturi de lemne cari se numesc trepte și am intrat într'o vâgăună unde mă izbi un aer greoi; și aceia-i servea de odaie.

Stam pe pat lângă dânsul la flacăra unei lumini sărăcăcioase, care promitea în ori ce moment să se stingă. L-am întrebat cine-i, de unde-i. Și mi-a spus. Mi-a spus multe dureri ca un om, care și-ar descoperi vre-o crimă cari i-au îngropat în cămăruia aceasta fără viață zilele lui, că e singur în pustia asta de străinătate, n'are cu cine schimba câteva vorbe dulci în limba lui de mamă, nu i-a păsat nimărui de dânsul și și-a pierdut astfel studiile. Când a văzut că-l pricep atât de bine și-l ascult cu atâta răbdare și că-i vorbesc în aceeași limbă a lui, care era și a mea, m'a prins de mână, m'a ținut strâns parecă să nu-l las, a cercat să-și ridice trupul să-mi soarbă fiecare cuvânt ce-mi ieșea de pe buze și din ochii bolnavi curgeau două șiroaie de lacrimi amare, izvor nesecat. . . . Îl vedeam, se stingea. Uite zice el, cu glas încet, ce mare a fost Eminescu și cât de mult a cunoscut el sufletul omului; cât de adevărat spune: cine-a îndrăgit străinii mânca-iar inima câinii, mânca-iar casa pustia și neamul nemernicia . . . și cu'n zimbet senin pe buze, cu mâna încleștată într'a mea s'a mulțămit de viață.

Voi, ce-i care nu știți ce-i mizeria omenească îndreptați-vă pașii și spre acele cămări întunecate unde în aer închis și fără lumină se sting oameni de felul vostru. Nu țineți batiste cu miazme la nas, dacă aerul greu vă bate în față, ci spargeți zidurile să vie lumină și aer și ajutați celor, cari nu

pot să ajungă pe-o treaptă mai sus și se pierd în străinătate. A.

## Știri mărunte.

**Caz de moarte.** În 6 Faur a repaosat în Dorna Candrenilor parohul din loc Victor Turcan. Un model de preot cu inimă deschisă și nobilă repaosatul a desvoltat în calitatea sa de catihet și cooperador în Rădăuți, apoi ca paroh în Jacobeni și Dorna Candrenilor o activitate foarte frumoasă. El se simțea una cu poporul pe care-l păstoria și-i sta întotdeauna în ajutor cu sfatul și cu fapta. Nici un nevoieș care i-a cerut ajutoriu, nu l-a părăsit nemângăiat. Când România ni-a declarat războiu, păr. Turcan a fost numit gerent al comunei Dorna Candrenilor, care în fața frontului român devenise un mic centru militar. Ziua și noaptea păr. Turcan a lucrat pentru binele comunei și numai muncii și tactului său locuitorii din Candreni au să-i mulțamească, că au trecut zilele acele de grea încercare fără greutăți mai mari. Amintirea vecinică îi vor păstra parohienii mulțamitori.

**Dep. Simionovici,** vicepreședinte al camerei deputaților a ținut în cameră o cuvântare, în care a cerut, ca stricăciunile ce a îndurat poporul nostru în urma războiului să fie despăgubite de stat. Vom reveni!

**Semințe.** Aceia, cari au lipsă de semințe de primăvară (ovăs, orz, cartofi, fasole ș. a.) sau de acarete pentru lucrarea câmpului, să anunțe aceasta îndată la căpitănie. Stăpânirea a grijit, ca gospodarilor nevoieși să se ajute cu semințe și acarete!

## Povețe economice.

### Ce trebuie să facă gospodarii în luna Fevruarie?

Cerne bucatele de semănță. Cară și împrăștie gunoiu, ca, pe când se desgheață, zama lui să între în pământ. Când timpul e frumos, poți începe aratul. De n'ai făcut în Ianuarie, adună acum neaua în jurul pomilor. Curățește livezile de mușinoaie, pietri și mărăcini și pe unde locul e pleș, seamănă iarbă. Lasă berbecii la oile, ce vrei să fete în Iulie și le păzește să nu bea apă de pe neauă, căci cele de-a fâta pierd mielul, — iar celor fătate li-se strică laptele. Taie mlădițe de altoit din partea despre meazăzi a pomilor, le implântă în năsip ori pământ umed până la folosință. Sfarșește curățirea pomilor de omide și, când timpul e frumos, poți sădi pomi. Curățește altoii mai tineri de crengile netrebnice, ca să crească frumoși. Fă resadniță și seamănă țeler, ceapă, sălată, călărabe, castraveți și altele, pe cari le vei apăra prin un acoperemânt în contra gerului.

## Cătră cei evacuați și refugiați!

În ziua de 11 Ianuarie 1918 s'a pus în lucrare legea din 31 Decembrie, f. l. i. Nr. 15, pentru ajutorul refugiaților (oamenilor pribegi).

§ 9 al legii acesteia are cuprinsul următor:

»Oamenilor nevoiași, cari la porunca diregătorilor au fost scoși (evacuați) din casele lor și, fiind că au rămas pe câmpul de războiu, de mai înainte sau de față, nu au avut parte de ajutorul statului pentru evacuați sau pribegi, sau, părăsind ocoalele pribegilor, au pierdut ajutorul acesta, și din una sau cealaltă cauză nu l'au primit prin mai mult de trei luni, li se va plăti ulterior, la cererea lor întemeiată, o taxă de alimentațiune de cap pe zi de 1 cor., cel mult însă până la 500 cor. de cap.

Plata aceasta se va cere până în trei luni de la publicarea legii de față înainte.

Comitetul pentru sprijinirea refugiaților din Bucovina recomandă evacuaților de felul celor amintiți în § 9, să facă cererile lor scrisural sau să le deie gural la protocol la domnii numiți mai jos, pentru că-și pierd dreptul, dacă nu-l cer până cel târziu în 11 April 1918.

Taxa de alimentațiune din vorbă privește numai timpul până la 21 Iulie 1917. Din ziua aceasta înainte evacuaților li se cuvine întreaga taxă a refugiaților, deci de rând 2 cor. de cap pe zi, iar celora dintre dânșii, cari nu sunt în stare de a agonisi, trăiesc de sine sau nu au pe nimene în casă ce i-ar putea sprijini, chiar 4 cor. de cap pe zi.

Plata aceasta nu se poate cere numai de evacuat sau de epitropul lui, ci și de capul familiei pentru întreaga familie evacuată, și chiar de comitetele pentru sprijinul refugiaților.

Comitetul pentru sprijinul refugiaților din Bucovina a înființat o filială în palatul țerii din Cernăuți, sub conducerea predicatorului gr. or. Dr. Ipolit Tarnavschi, și afară de aceea exposituri în următoarele locuri:

1. pentru districtele Vijnîța și Vășcăuți Dr. Drohomirecki în Vijnîța;

2. pentru districtul Storojineț consilierul de fin. Ratski în Storojineț;

3. pentru comunele Vicovul de sus și de jos, Straja, Putna și Karlsberg administratorul silvic Isopescu în Vicovul de sus;

4. pentru districtul Rădăuți parochul Cărbune din Rădăuți;

5. pentru districtul Câmpulung cu comunele Sadova, Pojorâta, Fundul-Moldovei și Breaza administratorul de spital V. Boca în Câmpulung;

6. pentru comunele din valea Moldoviței administratorul silvic Turcan;

7. Pentru districtul Coțmani Zastavna gerentul Pauliuc în Coțmani.

Filiala din Cernăuți și expositurile numite vor sta în ajutor fiecărui evacuat și refugiat, îi vor da toate informațiunile dorite și la cerecea lui vor mijloci chiar plata suplimentară a taxei de alimentație, amintite în § 9, sau cea a taxei refugiaților.

Se'nțelege că fiecare persoană sau familie poate cere plata și la căpitănie, unde se află și blanchete anume pentru cererile acestea.

Informațiuni se pot căpăta și la redacțiunea foii noastre și la prezidentul comitetului executiv Dr. Maximilian Stiglitz, Viena, I. Elisabethstraße 26, care este gata a trimite fiecărui evacuat și refugiat și câte un exemplar al legii, câtă vreme le are.

Întregul public este rugat a face luători de seamă pe evacuați la apelul de față, ca să se ferească evacuații de pericolul de a-și pierde dreptul din lipsa de cunoștință a legii.

Viena, 25 Ianuarie 1918.

Prezidentul:

**Dr. Alexandru baron Hormuzaki**  
căpitan al ducatului Bucovinei, deputat  
în cameră.

Prezidentul comitetului executiv:

**Dr. Maximilian Stiglitz,**  
consilier districtual al comunei Viena, avocat.

## Calendar Ianuarie 1918

Ziua	Calendarul vechiu	Cel nou
Duminică	28 P. Efrem, Sirul	10
Luni	29 M. Ignatie	11
Marti	30 † Vas., Grigorie și Ioan	12
Miercuri	31 Chir și Ioan	13

## Februarie 1918

Joi	1 M. Trifon	14
Vineri	2 † Intimpinarea D-lui	15
Sâmbătă	3 Drept. Simeon	16
Duminică	4 P. Isidor	17
Luni	5 M. Agatia	18
Marti	6 P. Vucol ep.	19
Miercuri	7 P. Partenie	20
Joi	8 Teodor Stratilat	21
Vineri	9 M. Nichifor	22
Sâmbătă	10 M. Haralampie	23

## Știri ultime.

**Războiul.** Nici pe un front nu s'au întâmplat lupte mai mari. Situația a rămas neschimbată.

**Pacea.** Tactica delegatului Troțchi la pertractările de pace din Brest-Litowsk face tot mai mult impresia, că Rușii anume trăgânează pertractările, fără a avea gânduri serioase. Ajungând delegații noștri la convingerea, că felul pertractărilor de acuma nu poate duce la un sfârșit bun, au hotărât, să schimbe tactica lor. Pentru a pune o bază nouă pentru pertractări, s'au ținut sfaturi însemnate la Berlin, la care a luat parte și ministrul nostru de externe contele Czernin. Cercurile de altfel bine informate atribuie acestor conferențe din Berlin o însemnătate hotărâtoare. Contele Czernin s'a întors la Brest-Litowsk și se așteaptă, că pacea cu Ucraina peste scurt va fi încheiată. Atuncia și România și-ar schimba ținuta în favorul nostru.

**Rusia—România.** Oștirile românești au intrat în Besarabia și bătănd cete din oștirea rusească au cucerit capitala Besarabiei, Chișinăul. Raporturile dintre Românii și Rușii se înăspresc tot mai mult. Prietenii de odinioară stau acuma în luptă, al cărei sfârșit nu se poate prevedea.

**Soartea Bucovinei.** Ziarele ucraine din Leov aduc știrea, că guvernul ar fi făcut o invoială cu privire la Galiția răsăriteană și Bucovina, în urma căreia guvernul în scurt va da declarația, că partea nordvestică a Bucovinei va fi deslipită de Bucovina și împreună cu Galiția răsăriteană la o provincie ucraină nouă. Vom reveni asupra chestiunii acesteia în numărul viitor. Atragem însă de acuma atenția deputaților noștri la chestiunea această de cea mai mare însemnătate pentru existența noastră.

**Abonați**

unica gazeta românească din Bucovina

„Foaia Poporului“.